

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **EUP a.s.**, se sídlem Tusarova 31, Praha, zast. JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D., advokátem se sídlem Pivovarská 8, Vyškov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2025, č. j. 8 Af 14/2024-56, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým tento soud zrušil jeho rozhodnutí ze dne 19. 6. 2024, č. j. 5201453/24/2000-11451-105418, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl námitku žalobkyně proti vyrozumění o přeplatku ze dne 28. 2. 2024, č. j. 1470920/24/2007-50521-111510, kterým nebylo vyhověno žalobkynině požadavku na vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty (DPH) ve výši 261 905 170 Kč, a to z důvodu neexistence vratitelného přeplatku.

[2] Žalobkyni byla tato částka zajištěna ode dne 5. 5. 2016 zajišťovacími příkazy, které byly rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 19. 12. 2019, č. j. 52350/169/5100-41456-711539, zrušeny, neboť nebyly splněny podmínky pro jejich vydání. V mezidobí ovšem byla žalobkyni doměřena DPH ve výši 271 116 100 Kč za zdaňovací období duben až prosinec 2013, leden až prosinec 2014 a leden až květen 2015; viz rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 15. 12. 2017, č. j. 53819/17/5300-21442-711315, k jejímuž uhrazení stěžovatel zajištěnou částku použil. Žalobkyně je přesvědčena, že daňová pohledávka za uvedená období měla být uplatněna v insolvenčním řízení – její úpadek byl zjištěn dne 12. 9. 2017, a pokud stěžovatel svoji pohledávku do insolvenčního řízení nepřihlásil, zaniklo jeho právo jakýmkoli způsobem částku nárokovat a okamžikem zrušení zajišťovacích příkazů vznikl žalobkyni nárok na vyplacení částky ve výši 261 905 170 Kč.

[3] Stěžovatel žalobkyni ve vyrozumění o přeplatku ani v rozhodnutí o námitce nepřisvědčil. Podle jeho názoru byla kvůli konkrétní formulaci výroku dodatečných

platebních výměrů doměřená daň ve výši 271 116 100 Kč splatná ke dni vydání dodatečných platebních výměrů, tj. dne 9. 6. 2017, a tedy před rozhodnutím o úpadku žalobkyně, protože byla částka zajištěná zajišťovacími příkazy správně použita k úhradě doměřené daně. Podle městského soudu však stěžovatel postupoval nezákonně, neboť podle jeho názoru byla daň splatná teprve dne 15. 12. 2017, kdy byla pravomocně stanovena (viz výše uvedené rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství), a stěžovatel tak měl postupovat podle insolvenčního zákona.

[4] Stěžovatel dne 21. 7. 2025 doplnil kasační stížnost a současně podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V případě jeho nepřiznání by totiž byl nucen konstatovat nemožnost převedení finančních prostředků ze zajištění daně na úhradu dodatečně doměřené daně a zároveň o oprávněnosti nároku žalobkyně na vyplacení požadovaného přeplatku jako vratitelného přeplatku, který bude v případě vrácení žalobkyni jen obtížně vymahatelný, resp. zcela nevymahatelný. V tomto ohledu odkázal na to, že sice reorganizace žalobkyně skončila v roce 2021, k ozdravení společnosti však nedošlo. Byl prodán její obchodní závod a stav insolvence nadále trvá – jde o společnost, jejíž pasiva převyšují její aktiva. Lze tedy konstatovat, že jsou splněny podmínky pro další insolvenční řízení. V případě přiznání odkladného účinku a následného zamítnutí kasační stížnosti by byl stěžovatel povinen žalobkyni vyplatit předmětnou částku i s úrokem za dobu jejího nezákonného držení, tj. i za dobu řízení o kasační stížnosti, a nedošlo by tedy ke zkrácení jejích práv.

[5] Žalobkyně ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku navrhla, aby jej Nejvyšší správní soud kasační stížnosti nepřiznal. Podle jejího názoru není přípustné přiznat odkladný účinek kasační stížnosti v situaci, kdy má na základě rozhodnutí soudu dojít k novému rozhodnutí o přeplatku, jehož potenciální důsledkem bude vrácení přeplatku na dani. Nejde o případ, kdy by hrozily zjevné negativní následky pro společnost jako například v případě vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě nebo vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi. Podle žalobkyně stěžovatel neuvedl, z jakých důvodů by nemělo dojít k vymožení vrácených prostředků. Po žalobkyni nelze požadovat, aby reagovala na neodůvodněnou obavu správního orgánu.

[6] V souladu s § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Přiznání odkladného účinku je mimořádným institutem, kterým jsou před meritorním rozhodnutím o kasační stížnosti prolomeny právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského (městského) soudu, na které je třeba nahlížet jako na zákonné a věcně správné až do jeho případného zrušení zákonným postupem. Odkladný účinek by tak měl být přiznáván pouze za splnění výše vymezených podmínek § 73 odst. 2 s. ř. s.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v této věci splněny.

[9] Otázkou návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v případě, že návrh podává žalovaný správní orgán, se již zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS, konstatoval, že „[s] ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům“. Za ně lze považovat situace, kdy by nepřiznání odkladného účinku způsobilo závažné důsledky. Jako příklad uvádí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném rozhodnutí „[v]rácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku apod.“.

[10] Odkladný účinek zdejší soud již několikrát přiznal i kasačním stížnostem žalovaných správních orgánů v případech, kdy by při jeho nepřiznání hrozilo navrácení již vymožené částky, která by s ohledem na probíhající insolvenční řízení či likvidaci subjektu byla znovu zcela nevymahatelná či by bylo vymožení ztíženo (srov. usnesení NSS ze dne 29. 6. 2020, č. j. 8 Afs 15/2020-63, ze dne 14. 5. 2024, č. j. 8 Afs 73/2024-60, ze dne 22. 12. 2023, č. j. 8 Afs 245/2023-46, či a ze dne 15. 8. 2019, čj. 3 Afs 201/2019-61).

[11] V posuzované věci sice již insolvenční řízení skončilo vzetím na vědomí splnění reorganizačního plánu, stěžovatel však vysvětlil, proč by nepřiznání odkladného účinku vedlo ke značnému ztížení (či znemožnění) vymožení částky zpět, pokud by zdejší soud kasační stížnosti vyhověl poté, co by stěžovatel v návaznosti na zrušující rozhodnutí městského soudu a v něm uvedený závazný právní názor námítkám žalobkyně vyhověl. Jak vyplývá ze stěžovatelových tvrzení a jím předložených podkladů, výše aktiv žalobkyně na konci zdaňovacího období roku 2024 pro daň z příjmu právnických osob činila 56 201 000 Kč (vše peněžní prostředky na účtech), čemuž se rovnají celková pasiva, přičemž výsledek hospodaření za předchozí léta činí -317 911 000 Kč. Žalobkyně vykázala za rok 2024 nulový zisk a podle přílohy k její účetní závěrce za rok 2024 nemá žádné zaměstnance a členům představenstva ani správní rady za výkon funkce neplynuly za roky 2024 a 2023 žádné odměny; za tyto roky žalobkyně neměla žádné tržby z prodeje výrobků či služeb, její výnosy představují zejména úroky z termínovaných vkladů (2 682 000 Kč) a vratka úroku z neoprávněného jednání správce daně (38 431 000 Kč).

[12] Z výše uvedeného je patrné, že žalobkyně není společností, která by generovala zisk prostřednictvím své činnosti, své výnosy vytváří – obrazně řečeno – ze setrvačnosti (termínované vklady a úroky z neoprávněného jednání), a obavy o dobytost částky ve výši 261 905 170 Kč v případě jejího vrácení jsou tedy oprávněné. To platí tím spíše, přihlédne-li Nejvyšší správní soud k historii žalobkyně. Té byla mj. doměřena daň na DPH za zdaňovací období duben až prosinec 2013, leden až prosinec 2014 a leden až květen 2015 kvůli neuznání nároku na odpočet na DPH z důvodu její účasti na podvodu na DPH – blíže srov. rozsudek NSS ze dne 17. 5. 2024, č. j. 5 Afs 325/2023-49, z něhož vyplývá též to, že bylo prokázáno, že se žalobkyně podílela na vytvoření podvodného řetězce, v němž se ostatní subjekty navenek tvářily jako samostatné entity, ale jednání za ně (a za žalobkyni) činila tatáž osoba.

Žalobkyně je tedy subjektem, který již v minulosti byl použit k významnému narušení daňové neutrality, což jen dále prohlubuje pochybnosti o případné vymahatelnosti daně.

[13] Podstatné rovněž je, že v případě neúspěchu stěžovatele v řízení u Nejvyššího správního soudu bude žalobkyni náležet úrok ze sporné částky i za dobu vedení řízení o kasační stížnosti, což snižuje závažnost dopadu odkladného účinku do jejích práv. Žalobkyně ostatně ani neuvádí, jak by se přiznání odkladného účinku mohlo negativně projevit na jejích právech. Omezuje se pouze na tvrzení, že argumentace stěžovatele není dostatečně konkrétní, s čímž zdejší soud nesouhlasí. Žalobkyně nevyvrací ani tvrzení stěžovatele, že jsou u ní naplněny podmínky pro zahájení dalšího insolvenčního řízení z důvodu předlužení. Soudu ani z jiných okolností není zřejmé, že by přiznání odkladného účinku (a případné pozdější vyplacení částky) mělo pro žalobkyni znamenat jakoukoliv újmu. Jak již bylo zmíněno, v případě neúspěchu stěžovatele bude částka vrácena žalobkyni navýšena o příslušné úroky; nelze ani dovozovat, že by ji měly finanční prostředky v mezidobí scházet pro její ekonomickou činnost, když tu prakticky nevyvíjí a veškerá svá aktiva má uložena v penězích na účtech. Zdejší soud tedy uzavírá, že první podmínka pro přiznání odkladného účinku (hrozba nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám) je splněna.

[14] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem, tento rozpor však neshledal. Naopak, přiznání odkladného účinku je v souladu s veřejným zájmem na správném zjištění, stanovení a zabezpečení úhrady daně.

[15] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.

[16] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je dočasné povahy a nijak nepředjímá, jakým způsobem bude o kasační stížnosti meritorně rozhodnuto.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. srpna 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu